

лъжки за управление то на Людовика XIV; затова Фенелонъ изгубилъ кралска та милость.

Воини за Белгия. Многобройна та и добръ уредена та войска и богата та хазна, която се била напълнила въ първо то врѣме на Колбера напълно отговаряла на славолубие то на Людовика XIV и на желание то му да раширочи Франция до брѣгове ти на Рейнъ и да надмине въ всичко европейски ти държави. Това дало поводъ да станатъ много воини, които въ начало то наистина възвисили Франция, нѣ отпослѣ тако-речи докарали я до загиновение. Най-напрѣдъ, подиръ смъртъ та на Филипа IV Испанскій, Людовикъ, който водилъ дъштера му, поискалъ да усвои Испанска Нидерландия (Белгия) и Франшконте. Нѣ на това се противило Холандско то народоправление, което повече желаяло да има за съсѣдъ слаба та Испания, а нѣ силна та Франция. Людовикъ, за да накаже Холандия, штомъ намѣрилъ сгодно врѣме, отворилъ ѝ война; самси съ голѣма сила потеглилъ връзъ нея и безъ бой достигналъ дори до Амстердамъ. Морска та търговия на Холандия била цвѣтушта, та затова и флота та ѝ била голѣма; нѣ за сухопътна войска малко се грижила. Затова сега държава та била въ лошо положение. Народъ тѣ се побунилъ противъ республикански ти власти и направилъ наследникъ *штатхалтера* младий принцъ Оранскій Вилхелма (правнукъ на Мълчаливий, отпослѣ краль английскій). Тоя князь билъ много способенъ и дѣятеленъ. Той насърчилъ народъ тѣ да се противи мъжки. Холандци ти прокънали една честь отъ плетишта та, които ги пазили отъ камъ море то и потопили околность та на Амстердамъ. Така французи ти били принудени да се дръпнатъ назадъ. Отъ първенъ Холандия имали само единъ съюзникъ великий Курфирецъ Бранденбургскій. Вилхелмъ Оранскій скоро направилъ да се повдигне и Германскій царъ Леополдъ; тогава срешта Лю-